

Големият оркестър на младежите

Аз 28 март фестивалната публика по ежегодна традиция се срещна с едно необикновено и правешо силно впечатление явление, с Младежкия симфоничен оркестър в Русе. Наистина необикновено, защото този самодееен колектив, в състава на който влизат предимно ученици, по същина няма нищо общо с понятието ученическа самодейност. Това е един апарат на професионално ниво, който поразява и с техническа стабилност и сърчност, и с интерпретаторска зрялост. Какъв възрожденски ентузиазъм е необходимо, за да се постигнат такива резултати в състав, в който оркестрантите не работят до пенсия, а идват съвсем неукрепнали и се сменят през всеки няколко години! Още повече, че от самото създаване на оркестъра ни делат само 15 години. Този „рожден ден“ съвпада с десетото поредно участие на оркестъра във фестивала Мартенски музикални дни. Концертът, ознаменуващ снощи този малък юбилей, включваше произведения

от различни епохи и стилове. Върху изпълнението на всяка творба бе сложила своеобразен отпечатък творческата концепция на диригента Стефан Вачев с присъщия му стремеж към експресивност и монументални кульминации. Същевременно обаче оркестърът разкри способността си да пресъздава с еднаква задълбоченост и прецизност твърде разнородни по характер и стил музикални произведения.

Програмата беше изградена върху принципа на редуване творби за голям оркестров апарат и произведения за по-малък състав. (Нека тук отбележим, че оправданото може би поради технически съображения присъединяване на „Ода за Ленин“ от Хачатурян към сферата на предкласическата музика едва ли е най-сполучливото разрешение на въпроса за стилистичната последователност).

Изключително споеният ансамбъл и бляскавата оркестрова мощ ни поразиха още в Увертюрата в ре минор от Хендел, чиято барокова пом-

позност е подчертана от пре работката за голям симфоничен състав, дело на английския композитор Едуард Елгар.

Концертът за две пиани в до минор от Йохан Себастиан Бах беше от гледна точка на фино и сдържано музициране най-високо постижение на вечерта. Солиращите инструменти и струнната група на оркестъра се сляха в отличен ансамбъл именно в духа на Бах, у когото солиращият клавиесин е същевременно органичен елемент от оркестровата тъкан. Уравновесеното и стилино изпълнение на двете солистки—Надежда Вачева и Дая Христова от Русенското музикално училище — не беше загубило нищо от характерната за младежкото свирене не принуденост.

„Ода за Ленин“ от Хачатурян отново даде възможност на големия оркестров състав да се разгърне с пълен блясък. В това патетично произведение, посветено на 25-годишнината от смъртта на Ленин, лиричните моменти се ре-

дуват с изблици на бурна скръб, намерила просветление в тържествения финален химн.

Серенадата за струнен оркестър от Чайковски е сериозно изпитание за всеки изпълнителски ансамбъл не само поради проблемите от техническо и интерпретационно естество, а и поради широката си известност. Шрайхът на младежкия оркестър не само отлично се справи с техническата страна на това крещо изненади про изведение, но показа и учудваща артистична зрялост. Уверено и убедително младите симфонични поведоха слушателите през цял калейдоскоп от настроения — плавната тържественост на хоралната тема, радостията на валса, тихата меланхолия на трета част, радостният народен танц във финала. Може би тук трябва да отбележим, че стремежът на диригента Стефан Вачев към максимално интензивно звучно извлечение, в някои случаи води до един форсиран тон, който е оправдан при изпълнението с експресивен патетизъм

творба на Хачатурян, но на други места натяжава (бързата част на Хенделовата увертюра, I и II част на Серенадата).

По традиция концертът завърши с „Въведение и реченица“ из оп. „Момчил“ от Л. Пипков. Едно бляскаво, темпераментно изпълнение, правещо впечатление и в мрачната тайнственост на въведението, и в бурната танцова стихия. Особена похвала тук за служат безупречните солистични пробливания на виртуелните духови инструменти.

Неочакван подарък за слушателите беше изпълнената на бис Ария за струнен оркестър от Бах. Мекото и благородство бе отлично схванато и предалено от оркестрантите и диригента им.

Явно е, че тези творчески постижения са моменти от елно развитие, което — да се наляваме — и в бъдеще неведнъж ще ни смайва и радва. Нека пожелаем на Младежкия симфоничен оркестър и ръководителите му бодрост и смелост по предстоящия път.

Боряна АЛЕКСАНДРОВА